

Vi tale om, at Krigsministeriets Budget løber op, men det er ikke underligt; thi da vi fik Armeepleanen 1842, var Gagen 12 $\text{\$}$, nu er den 16 $\text{\$}$, og naar vi lægge $3\frac{1}{3}$ $\text{\$}$ til, bliver den mellem 19 og 20 $\text{\$}$. Jeg troer, at man paa ingen Maade kan sige, at vore Soldater, naar de faae dette Tillæg, vilde lide af Sult, det troer jeg ikke. Naar de kjøbe Smør for disse $3\frac{1}{3}$ $\text{\$}$, og deres Middagspise ikke er dyrere end i de andre Aar, troer jeg, at vi ved det Foreslaaede have givet dem et nogenlunde passende Tillæg.

Rosenørn: Den ærede Rigsdagsgmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad), som er Formand for Finantsudvalget, har allerede udtalt, fra hvilket Synspunct dette er gaaet ud, ved at gjøre de Indstillinger, som her foreligger. Jeg maa tilstaae, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke har været uden Betænkelse ved at slutte mig til dem; men jeg har fundet, at de Grunde, som bleve anførte derfor, vare overveiede. Finantsudvalget har anseet det for sin Pligt ikke paa nogen Maade at svække Landets Forsvarskraft, Landets Modstandskraft, men har, for ikke at angribe denne Kraft, anseet det for lige saa vigtigt at bespare Penge, som det er at holde Soldater inde til Tjeneste, og har meent, at der navnlig ved den langvarige Garnisonstjeneste undertiden fortares en saadan Pengeskraft, og anvendtes en saadan Folkekraft, at der forvoldtes et Tab, som det var onskeligt at undgaae. Man har nu i det Hele taget næret det Duffe at nedbringe disse store Udgifter, som medgaae til Armeen, man har indseet, at man ikke pludselig i det nu forestaaende Finantsaar kunde gaae planmæssig frem i saa Henseende, og man har derfor troet at maatte indskrænke sig til det Middel, som man har anvendt i alle andre Lande, ofte under Forhold, der ere langt mere faretruende end vore nærværende, og som derfor ogsaa synes at maatte kunne anvendes i vor Armeer. Det er jo bekjendt, at det Middel, man i andre Lande først har grebet til, for at bespare Armeeudgifter, er Permittering. Der siges af Enkelte, at vi i Landmilitæretaten ikke skulle spare paa de Underordnede, men paa de Overordnede; men til at gaae en saadan Vej udfordres der

en ganske anden og dyberegaaende Behandling af den hele Armeeplean, end vi her under Finantsloven kunne foretage. Vi kunne dertil vist ikke vælge nogen Vej, som mindre griber ind i alt Bestaaende, end ved at foreslaae Permitteringer efter en indstrakt Maalestok, naturligvis i det Haab, at Forholdene vilde tillade, at Sligt finder Sted; men naar vi ville gjøre et saadant Forslag, var det os ikke muligt andet, end at vi maatte søge et Udtryk derfor i selve Loven. Jeg troer ikke, at den Forskjel, som der er mellem den ærede Krigsminister og Finantsudvalget, er saa overordentlig stor. Den ærede Minister har udtalt, at han meget gjerne vil bevirke Besparelser ved Permittering, men han ynder blot ikke, at det opføres i Loven med en bestemt Sum, at de skulle indtræde; men vi kunne ikke gjøre det paa anden Maade, og man vil finde, at man i flere Aar ogsaa har fulgt denne Fremgangsmaade i Marinens Budget, hvor man har fradraget en vis Sum paa Grund af forventede Besparelser. Man vil saaledes i Ex. paa Marinens Budget sfinde, at der under Post o for Sygdom og Udcommando, regnes at kunne afgaae 8 pCt. af Beløbet, og at denne forventede Besparelse fratrækkes i den Sum, som voteres i Linien, saaledes at det formindskede Beløb føres ud i Linien. Naar Finantsudvalget altsaa har antaget, at 200,000 Rbd. kunne afgaae for Permitteringer, saa maatte det naturligvis fradrage denne Sum ude i Linien, uden at jeg derfor sjonner, at Landmilitæretaten derved er stillet i et væsentligt andet Forhold end det, der indtræder for Søetaten i den anførte Henseende. Jeg troer derfor ikke, at der i Realiteten er saa stor Forskjel mellem den ærede Minister og Finantsudvalget, og hvis Forholdene i Løbet af Aaret blive fuldkommen regulære, vil vistnok ogsaa denne Besparelse kunne indtræde, og maatte det blive aldeles umuligt at gjøre denne Besparelse, saa vil Rigsdagen jo være samlet til October næste Aar, og det vil da staae i Ministeriets Magt at gjøre det fornødne Skridt til at erholde den Udgiftssum, som udfordres.

Ordføreren: Jeg slydter at takke den ærede Krigsminister for flere af de Dplysning-